

Květen

Divadelní zpravodaj

115. sezóna 2024/2025

PREMIÉRY SEZÓNY 2025/26

VOLÁNÍ RODU ELIŠKY ŘÍHOVÉ

DUO JANEČKOVÁ-ŠPINER OPĚT NEJOBLÍBENĚJŠÍ!

J. HÁBA A P. JANEČKOVÁ, S ČERTY NEJSOU ŽERTY, FOTO J. SEJKORA

NA PŘEDSTAVENÍ OZNAČENÁ ABONENTNÍ SKUPINOU (NAPŘ. A, B, C) ROVNĚŽ NABÍZÍME VOLNÉ VSTUPENKY K DOPRODEJÍ! NEOZNAČENÁ PŘEDSTAVENÍ NEJSOU OBSAZOVÁNA PŘEDPLATITELI, VSTUPENKY JSOU PO VYŘÍZENÍ HROMADNÝCH OBJEDNÁVEK URČENY K VOLNÉMU PRODEJI.

I-I HRAJEME BEZ PŘESTÁVKY → * UVÁDÍ AGENTURA KOMETA 📖 SCÉNICKÉ ČTENÍ

Květen

MĚSTSKÉ DIVADLO

- ČTVRTEK **1.** 19:00 **DAVID DEYL – Májový koncert**
Koncert pro všechny zamilované! Oslavte květen, lásky čas s D. Deylem a jeho hudbou.
- PÁTEK **2.** 10:00 **K. Plešková / VZPOMÍNKY NA T.** **ŠK**
Příběhy tří hrdinů inspirované životy a vzpomínkami reálných lidí, kteří přežili Terezín.
Režie Z. Rumpík. **Mladé divadelní studio LAIK**
- 18:00 **S ČERTY NEJSOU ŽERTY** KONEC 20:00
- NEDĚLE **4.** 19:00 **W. Adler / VÁLKA ROSEOVÝCH** → *
Černá komedie o rozvodu manželů Roseových, jejichž dům se mění v bitevní pole.
Hrají A. Krejčíková, M. Písařík a další. Režie T. Svoboda. **Divadlo Na Fidlovačce, Praha**

PONDĚLÍ	5.	17:30	R. Hawdon / DOKONALÁ SVATBA		J
			Skvostná situační komedie o tom, že každé svatbě předchází „noc před svatbou“ ... Hrají I. Korolová, M. Vykus a další. Režie L. Olšovský. Indígo company, Praha		
ÚTERÝ	6.	19:00	TANEC V RODNÉM DOMĚ	KONEC 21:00	A
STŘEDA	7.	19:00	POŘÁD JSEM TO JÁ	KONEC 21:30	M
ČTVRTEK	8.	19:00	CHYŤTE CHAPLINA!	KONEC 21:50	C
PÁTEK	9.	18:00	K. Plešková	DERNIÉRA str. 24	
			PŘESTUPNÍ STANICE: STRACH		
			Pohled mezi mladé lidi, kteří nezvládli boj s realitou. Režie Z. Rumpík. MLADÉ DIVADELNÍ STUDIO LAIK		
SOBOTA	10.	19:00	S. Vögel / OKO TYGRA		
			<i>Dámská jízda s welcome drinkem!</i> Komedie o krizi středního věku. Ironické a pravdivé nastavení zrcadla – mužům i ženám. Hraje M. Němec. Režie J. Nvota. Komorní divadlo Kalich, Praha		
NEDĚLE	11.	15:00	D. Pražáková / DOBRODRUŽSTVÍ HASTRMANA TATRMANA		P_N
			Pohádka o hastrmanovi, který by se rád stal vodnickým králem a bydlel v rybníku Svět. Režie D. Pražáková. Divadelní společnost Julie Jurištové, Praha		
PONDĚLÍ	12.	8:30	DOBRODRUŽSTVÍ HASTRMANA TATRMANA		ŠK
		10:30	DOBRODRUŽSTVÍ HASTRMANA TATRMANA		ŠK
		17:00	DOBRODRUŽSTVÍ HASTRMANA TATRMANA		P_P
STŘEDA	14.	19:00	BLÁZINEC BOŽÍ	KONEC 21:20	K
ČTVRTEK	15.	17:00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 19:00	L
PÁTEK	16.	10:00	PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD	KONEC 12:30	ŠK
		19:00	PROTOKOL	KONEC 20:30 	E
ÚTERÝ	20.	19:00	ATOMOVÁ KOČIČKA	KONEC 21:00	R
STŘEDA	21.	18:00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	KONEC 20:00	N
ČTVRTEK	22.	10:00	MARYŠA	KONEC 12:00	ŠK
SOBOTA	24.	18:00	ATOMOVÁ KOČIČKA	KONEC 20:00	U
ÚTERÝ	27.	19:00	TANEC V RODNÉM DOMĚ	KONEC 21:00	F
STŘEDA	28.	19:00	PROTOKOL	KONEC 20:30 	B
ČTVRTEK	29.	18:00	TANEC V RODNÉM DOMĚ	KONEC 20:00	Z
PÁTEK	30.	10:00	CIZINEC		VG
		19:00	POŘÁD JSEM TO JÁ	KONEC 21:30	Q
SOBOTA	31.	19:00	CIZINEC	1. PREMIÉRA str. 13	P₁

MALÁ SCÉNA VE DVOŘE

ČTVRTEK	1.	19:00	ZŘÍT DO TMY [oidipus]	KONEC 21:10	F1
SOBOTA	3.	19:00	ŠLITROVINY	Vzpomínkový recitál písní J. Šlitra. Připravili R. Škeřík, P. Janečková a L. Špiner.	
PÁTEK	9.	10:00	VOLÁNÍ RODU		VG1+VG2
SOBOTA	10.	19:00	VOLÁNÍ RODU	1. PREMIÉRA str. 10–12	P1A
NEDĚLE	11.	19:00	VOLÁNÍ RODU	2. PREMIÉRA	P2A
ČTVRTEK	15.	8:30 10:00	K. Plešková / POHÁDKY KOUZELNÉ BABIČKY	Interaktivní pohádka plná hašteřivých myšek, čiperných skřítků a veselých písniček. Režie Z. Rumpík. Mladé divadelní studio LAIK	ŠK
PÁTEK	16.	19:00	SCHRÖDINGEROVA KOČKA	Je ta kočka živá, nebo mrtvá...? Přesvědčíme vás, že kvantová fyzika je sranda. Pocta všem vědcům, kteří to v životě neměli jednoduché. Divadlo Tří, Pardubice	
SOBOTA	17.	19:00	VOLÁNÍ RODU		P1B
ÚTERÝ	20.	19:00	ZŘÍT DO TMY [oidipus]	KONEC 21:10	A1
ČTVRTEK	22.	19:00	VOLÁNÍ RODU		C1
PÁTEK	23.	19:00	NORMÁLNÍ DEBIL 2	KONEC 20:55	
PONDĚLÍ	26.	10:00	A. de Saint-Exupéry / MALÝ PRINC		ŠK
SOBOTA	31.	15:00	J. Vlčková – P. Jurková / POHÁDKA O TŘECH NÁMOŘNÍCÍCH	Kapitán Hrom se vydává za svým snem... <i>Pro děti od 4 let.</i> Divadlo Láryfáry, Praha	

POEDIUM V KLUBU

PONDĚLÍ	5.	10:00	P. Stančík – R. Kopáč / KAFKOVA ABECEDA	ŠK
			Mírně interaktivní přednáška na téma F. Kafka letem světem od A do Z. Účinkují E. Jechová, A. Postler, J. Šlupka Svěrák a M. Przebinda. Připravil M. Przebinda.	

VČD NA ZÁJEZDECH

NEDĚLE	4.	19:00	NÁHRADA ZA 23. 11. MAKROPULOS musical	HRADEC KR. (SÁL FILHARMONIE)	HK
ÚTERÝ	13.	19:00	S ČERTY NEJSOU ŽERTY	HLINSKO	
NEDĚLE	18.	18:00	PRSTÍČKY SI ŘEŽEŠ A PÁLÍŠ	LÁZNĚ BOHDANEČ	

A. Camus – D. Šiktanc / CIZINEC

 str. 13 **PREMIÉRA**

Autorská inscenace na motivy jednoho z nejvýznamnějších literárních děl 20. století. Kafkovsky absurdní a beznadějný příběh „cizince“ Meursaulta, odsouzeného k trestu smrti, jako působivá oslava člověka, který odmítá lhát sobě i okolí. V hlavní roli P. Borovec. Režie D. Šiktanc.

E. Říhová / VOLÁNÍ RODU

 str. 10–12 **PREMIÉRA**

Autorská inscenace o velkých zvířatech, která nám vládou. Stylizovaný pohled na osobnost nejmenovaného diktátora, který umírá a jeho tělesná a duševní schránka se začínají rozdělovat... Hrají L. Mecerodová, K. Safránková, J. Hába, J. Láska a S. Pospíšil. Režie E. Říhová.

T. Letts / PROTOKOL

 str. 14–15

Nelítostná komedie o praktikách místní samosprávy městečka s hrdinnou historií, zkoumající dvojí pohled na historii, respektive manipulaci s ní. Hrají J. Pejchal, M. Mejzlík, P. Janečková a další. Režie M. Týc.

K. Svoboda – Z. Podskalský – J. Štáidl – E. Krečmar / NOC NA KARLŠTEJNĚ

Legendární muzikál o tom, že ani zákaz krále není silnější než láska ženy... V hlavních rolích P. Štěpánek j. h. a M. Sikorová. Režie P. Novotný.

A. A. Ólafsdóttir TANEC V RODNÉM DOMĚ

První české uvedení současné komedie o překvapivém průběhu jedné rodinné večeře. Když se po letech sejde rodina v rodném domě, mluví se o všem možném. Matka má však na srdci naléhavý podnikatelský záměr, který všem vezme dech. Ale nejen ona dovede překvapit... Hrají J. Janoušková, M. Sikorová, V. Malá, J. Láska a P. Borovec. Režie P. Novotný.

Ch. M. Dunford / POŘÁD JSEM TO JÁ

Dojemný inspirativní příběh ženy, která i přes nepřízeň osudu touží zůstat sama sebou. Alice jednoho dne začne zapomínat slova. Následná diagnóza zní: raná forma Alzheimerovy choroby... Hrají P. Janečková – za Alici v užší nominaci na Cenu Thálie 2024, M. Sikorová, T. Lněnička a další. Režie K. Dušková.

P. Abraham / BLÁZINEC BOŽÍ

Napínavý příběh vzestupu francouzského krále Jindřicha IV., jehož sňatek s Markétou z Valois se zvrhl v krvelačnou bartolomějskou noc. V hlavní roli L. Špíner. Režie P. Novotný.

O. Soukup – G. Osvaldová – P. Abraham MAKROPULOS musical

Muzikálová adaptace známého dramatu K. Čapka o touze po věčném mládí. V hlavní roli P. Janečková, která byla za ztvárnění E. Marty v užší nominaci na Cenu Thálie 2023. Režie P. Novotný.

T. Dianiška / ATOMOVÁ KOČIČKA

Bláznivá sci-fi komedie o jednom nečekaném výletu do minulosti. Příběh tří studentů aplikované fyziky, kteří zažijí něco, co ještě nikdo nezažil. V hlavních rolích K. Safránková, P. Borovec a J. Láska. Režie R. Bellan.

R. Bellan / NORMÁLNÍ DEBIL 2

Osmdesátky aneb Kalendárium. Volné pokračování stejnojmenné retrokomedie z mládí průšviháře Norberta Intribuse. Hrají J. Láska, V. Malá, P. Borovec a L. Špíner. Režie R. Bellan.

M. Zade / ZŘÍT DO TMY [oidipus]

Současné drama s téměř detektivní zápletkou. Co se stane, když všechno, co jste považovali za pravdu, se ukáže jako lež? Hrají M. Sikorová, J. Pejchal, Š. Pospíšil a R. Chvalová. Režie A. Svozil.

A. a V. Mrštíkové – K. Jandáčková / MARYŠA

Vrcholné drama českého realismu o tom, proč si dát raději čaj. Příběh násilím provdané vesnické děvčice, který klade zcela současné otázky. V titulní roli E. Jechová a M. Sikorová. Režie K. Jandáčková.

L. Rosten – M. Hanuš PAN KAPLAN MÁ TŘÍDU RÁD

Hudební komedie o záludnostech studia i výuky cizí řeči v newyorské večerní škole. V titulní roli M. Mejzlík. Režie M. Hanuš.

Z. Dušek / CHYŤTE CHAPLINA!

Autorská inscenace o geniálním filmovém herci. Buňka, knírek, hůlčička. To je jeden Chaplin. Ale pak je tu ten druhý, kterého moc neznáme... V hlavních rolích J. Hába, L. Špíner, M. Mejzlík a Z. Rumpík. Režie Z. Dušek.

P. Abraham – M. Mejzlíková S ČERTY NEJSOU ŽERTY

Čertovská komedie o mladém mlynářci Petrovi, kterému pomůže samo peklo. Hrají Š. Pospíšil, J. Hába, P. Janečková, L. Špíner, J. Láska nebo J. Pejchal a další. Režie P. Novotný.

NOC NA KARLŠTEJNĚ NA KUNĚTICKÉ HOŘE, FOTO: J. SEJKORA

PŘIPRAVUJEME NA ČERVEN

KUNĚTICKÁ HORA

PÁTEK **6.** 20:00

NEZMAŘI

Koncert legendy folkové scény.

NEDĚLE **8.** 10:30

V. Čtvrtek – J. Galinová / LOUPEŽNÍK RUMCAJS

Od 9:30 hodin cestou na hrad čekají děti zábavné aktivity se sladkou odměnou na závěr!
Pohádka o tom, jak se ze slušného jičínského ševce stane loupežník, který vytrestá nejen zlého starostu, ale i chamtivého knížepána. Režie J. Galin. **Docela velké divadlo, Litvínov**

12.–14. 20:30

NOC NA KARLŠTEJNĚ

NEDĚLE **15.** 20:30

NOC NA KARLŠTEJNĚ

PLENÉROVÁ DERNIÉRA

19.–22. 20:30

S ČERTY NEJSOU ŽERTY

26.–29. 20:30

S ČERTY NEJSOU ŽERTY

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

HERCI ROKU 2024

PETRA JANEČKOVÁ a LADISLAV ŠPINER

Zlatým hřebem Velkého výročního bálu – plesu Východočeského divadla, který se uskutečnil v sobotu 29. března v historické budově Městského divadla – bylo tradičně vyhlášení výsledků divácké ankety o nejoblíbenější pardubické herce předešlého roku.

Nejpopulárnější herečkou VČD roku 2024 se stala **PETRA JANEČKOVÁ**, kterou diváci na zlatou příčku vynesli již posedmnácté. Její obdivovatelé na anketních lístcích nejčastěji vyzdvihovali roli Alice ve hře Pořád jsem to já, za jejíž ztvárnění byla nominována na Cenu Thálie 2024. Často byla zmiňována také její Emilia Marty v muzikálu Makropulos musical, za kterou získala nominaci na Cenu Thálie 2023. Vzhledem k nejvyššímu počtu obdržených hlasů Petra Janečková znovu dosáhla i na **absolutní vítězství!**

Beze změny zůstala i stříbrná a bronzová pozice. Především díky královně Elišce v Noci na Karlštejně druhé místo obhájila **Martina Sikorová**, která se už ale také může pyšnit třemi tituly nejoblíbenější herečky roku. Bronzový stupeň znovu patří jedné z nejmladších členek souboru VCD **Karolíně Šafránkové**.

Anketu v mužské kategorii po dvou letech opět ovládl **LADISLAV ŠPINER**, který si nejvíc diváků získal v roli Lucifera XIV. v pohádce S čerty nejsou žerty. Jedná se už o jeho čtrnácté vítězství!

Na druhé místo klesl loňský vítěz **Josef Láska**, jehož vysoko v anketě stále drží Vávra v originálním zpracování Maryši. Top trojici nejoblíbenějších pardubických herců stejně jako v loňském roce uzavírá **Martin Mejzlík**.

Vítěze divácké ankety za rok 2024 odměnili rovněž dlouholetí partneři Východočeského divadla – **Nadace Lenky a Romana Šmidberských** jim věnovala šeky a **Elektrárny Opatovice** dárkové koše. Nově ocenění doprovází originální plastika akademického sochaře Františka Bála, kterou divadlu, respektive nejoblíbenějším hercům, věnovala firma **Klenoty Lejhanec**.

RaS

↓ L. ŠPINER A P. JANEČKOVÁ S OCENĚNÍM ANDĚLSKÁ MÚZA PRO NEJOBÍBENĚJŠÍ HERCE ROKU 2024, FOTO J. SEJKORA

DIVADELNÍ PLES OBJEKTIVEM JIŘÍHO SEJKORY

Nahlédněte s námi na **VELKÝ VÝROČNÍ BÁL**, který jsme pořádali 29. března opět v jedinečných prostorách Městského divadla. Divadelní ples ani letos nebyl jen o tanci a zábavě, vyhlásili jsme také výsledky divácké ankety o nejoblíbenější pardubické herce a vydražili nástupní oblek paralympijského stříbrného medailisty Jiřího Suchánka – úctyhodných 75 tisíc korun získalo handicap centrum KRÍŽOVATKA. A jak tedy ples probíhal?

HLEDIŠTĚ MĚSTSKÉHO DIVADLA PROMĚNĚNÉ V UNIKÁTNÍ PLESOVÝ SÁL.

DO PŘEHLEDKY DIVADELNÍCH KOSTÝMŮ SE SPOLEČNĚ SE SVÝMI HERECKÝMI KOLEGY ZAPOJILA TAKÉ ELIŠKA JECHOVÁ.

S KAPELOU UŠÍ MUSIC BAND SI ZAZPÍVALA I VERONIKA MALÁ.

JEVIŠTĚ COBY VÝJIMEČNÝ TANEČNÍ PARKET BYLO STŘEDOBODEM CELÉHO VEČERA.

UKÁZKAMI LATINSKO-AMERICKÝCH TANCŮ OSNLIL MLADÝ PÁR VOJTECH KOVÁRNIK A MICHAELA MALÁ.

ZA SVÉ TANEČNÍ VÝKONY BY SE ALE NEMUSELI STYDĚT ANI MANŽELÉ JOSEF A DARJA PEJCHALOVÍ.

PLESOVÉ HOSTY SVÝM ZPĚVEM POTĚŠIL TAKÉ ŠTĚPÁN POSPÍŠIL.

DRAŽBY PARALYMPIJSKÉHO OBLEKU JIŘÍHO SUCHÁNKŔ (VPRAVO) SE ÚČASTNILI I ŘEDITEL CENTRA KRÍŽOVATKA MILAN PEŠEK A LADISLAV ŠPNER.

JIŘÍ HÁBA V TOMBOLE VYHRÁL DRES ROMANA ČERVENKY PODEPSANÝ HRÁČI HC DYNAMO PARDUBICE.

Divadlo by mělo být o propojování zdánlivě nespojitelných světů, říká ELIŠKA ŘÍHOVÁ

E. ŘÍHOVÁ NA ZAHAJOVACÍ ZKOUŠCE SVĚ HRY VOLÁNÍ RODU. FOTO P. ŠEDIVÝ

Divadelní tvůrkyně, autorka a režisérka ELIŠKA ŘÍHOVÁ je jedním z mladých talentů, které jsme pro naše divadlo objevili díky cyklu INprojekty. Před dvěma lety ve spolupráci s Kristýnou Hulcovou připravila scénické čtení Válka nemá ženskou tvář podle reportážní prózy Světlany Alexijevičové. Pro diváky i vzácného hosta, novináře a překladatele Libora Dvořáka to byl silný zážitek a zkoušení s Eliškou, v té době čerstvou absolventkou oboru režie na Katedře alternativního divadla DAMU, bylo velice příjemné. Navíc od té doby Eliška vytvořila mnoho pozoruhodných inscenací a divadelních projektů, které jsme sledovali. Nic tedy nebránilo tomu přizvat ji k další spolupráci, tentokrát na plnohodnotné inscenaci. Když vznikal tento rozhovor, měli jsme spolu s herci Josefem Láskou, Jiřím Hábou, Karolínou Šafránkovou, Ludmilou Meceroarovou a Štěpánem Pospíšilem za sebou první týden zkoušení autorské inscenace VOLÁNÍ RODU, kterou poprvé uvedeme 10. května na Malé scéně ve dvoře.

V posledních dvou letech jsi pracovala na několika pozoruhodných projektech, které se často odehrávaly jinde než v divadelním prostoru, vždy šlo o autorské divadlo s důrazem na výrazný vizuál. Co ti tyhle projekty jako tvůrkyni nabízí?

Smyslem těchto projektů, které se realizují pod nezávislými platformami, je často specifčnost, a tím pádem rozšiřují moje pole spolupracovníků o neherce, což ve zřizovaných divadlech není vždy možné. Jako příklad bych uvedla brněnský Terén, pod jejichž

záštitou jsme se Šárkou Zahálkovou vytvořily vizuálně-pohybovou performance Na jeden nádech v bazénu TJ Tesla. Pracovaly jsme na celé události s několika místními návštěvníky bazénu, akvabellami z místního oddílu a dvěma herci.

Vždy je pro mě unikátní dostat se do nedivadelního prostoru a pokusit se dát místu nový rozměr, nebo jen poodhalit nějakou nečekanou souvislost. Podobným způsobem jsme pracovali také v pražském Vzletu, kde jsme s Alžbětou Novákovou inscenovaly Příchozí, což bylo představení s pěti performery na vozíku s těžkým fyzickým postižením. Jsou to lidé s úplně jinou jevištní kvalitou, než mají herci, a to mě fascinuje, protože se s nimi člověk jen tak nesetká a divadlo by mělo být o propojování zdánlivě nespojitelných světů.

Na druhou stranu jsi před nedávnem režírovala v divadelních prostorech, jako je Činoherní studio v Ústí nad Labem, a dokonce v Moravském divadle Olomouc, kde jsi s místním souborem nastudovala operu Engelberta Humperdincka Jeníček a Mařenka. Dají se takové zkušenosti vůbec srovnávat? Adaptece současné španělské hororové novelyky Červotoč a německá opera z konce 19. století?

Obě ty zkušenosti pro mě byly nové, protože v Ústí jsem dělala moji první činoherní inscenaci mimo Prahu a v Olomouci moji první operu. Červotoče jsem si vybrala sama, opera Jeníček a Mařenka mi byla nabídnuta Veronikou Kos Loulovou. Zkoušení v Ústí

pro mě bylo paradoxně náročnější, protože jsme začínali dvoufázovým zkoušením a hodně jsem dojížděla. V Olomouci bylo jasné, že musím bydlet, a to mi šetřilo síly. Největší rozdíl ve zkoušení pro mě byl asi v tom, že opera má svůj vlastní čas daný hudbou, který nelze měnit, a já se mu musím jako režisérka přizpůsobit – občas to bylo těžké. V činoherním divadle takové omezení neexistuje. Mohu dělat s časem, co chci, a v tom je velká síla.

Jak bys charakterizovala svůj režijní styl? Jakým způsobem nejraději pracuješ a co tě baví?

V rozhovoru pro Divadelní noviny jsi řekla, že ráda „zviditelnuješ, co není vidět“...

To je náročná otázka. Je dost možné, že žádný režijní styl nemám... V tuto chvíli se snažím zbavit veškerého realismu, protože divadlo má obrovský potenciál pro vytvoření úplně jiné reality, ve které z té naší každodenní, jak ji vizuálně známe, nemusí být téměř nic. Vedle toho si kladu otázku, jestli je možné vrátit se k mé milované spolupráci s neherci. Ne každé divadlo totiž umožňuje jejich přítomnost v projektu. Mám pocit, že jejich energie je nezastupitelná a rozšiřuje pole toho, co je v divadle možné. (Možné je vše.) A s tím souvisí můj dlouhodobý plán, že bych ráda udělala celou inscenaci v cizím jazyce, s cizinci, protože čeština se stala pro naše divadlo jakousi automatickou volbou, a přitom každý jazyk má svou absolutní kvalitu a v divadelním díle může vytvořit úplně nový rozměr.

Divadelní režiséři to dnes nemají jednoduché, aby se užívali, musí mít většinou ještě nějakou další práci. Jak to máš ty? →

↑ PRVNÍ ČTENÁ ZKOUŠKA HRY VOLÁNÍ RODU
← E. ŘÍHOVÁ SE SCÉNOGRAFOU B. DOUBKOVOU A DRAMATURGYNÍ A. ZINDULKOVOU HLAVÁČKOVOU V DEKORAČNÍCH DÍLNÁCH

FOTO P. ŠEDIVÝ

Já mám štěstí, že mě divadelní režie živí, ale to je tím, že nemám rodinu. Ve chvíli, kdy se člověk musí postarat o více lidí, honoráře za divadelní režii nemohou stačit, což je absurdní. Režie je vrcholný způsob tvorby, který vyžaduje celého člověka, pokud chcete vytvořit něco výjimečného, a neumím si představit, že u toho lze dělat jiné povolání tak, aby to nebylo vyčerpávající a nemělo to dopad na kvalitu samotné tvorby.

Volání rodu je text, který jsi napsala a který je jakýmsi kompilátem různých prozaických děl, literatury faktu, i svého vlastního textu. Řekni prosím, jak text vznikl, čím tě která díla inspirovala.

Na začátku bylo přemýšlení o obsahu a obalu. Co to znamená, když se tyhle dvě složky od sebe oddělí a jak se s nimi dál nakládá. To mě přirozeně přivedlo k taxidermii, vycpávání zvířat, což je dost hraniční činnost. Na jedné straně jde o záchranu podoby zvířete, které třeba už nikdy nebudou k vidění, a na stranu druhou je to nechutná manipulace s tělem, které není naše. Na základě toho jsem si uvědomila, že vysoce postavení státníci jsou často nazýváni jako velká zvířata, a tím pádem by mohl vzniknout metaforický spoj mezi vycpávaným živočichem a prezidentem – velkou rybou. Dlouho jsem pak hledala nějaký základní děj, na kterém by se právě tohle dalo ukázat. Procházela jsem různé knihy: *Zvíře nadzvře* Franka Westermana, *Metafyzický kurník* Xaviera Galmiche, knihu o preparaci z 19. století, až nakonec se mi jako nejvíce inspirativní zdála kniha Gabriela Garcíi Márqueze *Podzim patriarchy*. Kniha o donekonečna umírajícím diktátorovi, který je po smrti balzamován a má kolem sebe spousty lidí, kteří jeho smrt očekávají a zároveň se ho bojí. Náš příběh *Volání rodu* je o umírajícím prezidentovi – zvířeti, které nemůže odejít, protože vždycky bude někdo, kdo ho bude chtít ukázat v muzeu nebo ho mít vycpaného na parapetu a občas ho pohladit. Ale po čase v něm začnou žít brouci, takže nakonec se ho stejně musí zbavit.

Pro jaké diváky je inscenace *Volání rodu* určena?

Určitě je pro diváky, kteří se nebojí v divadle přemýšlet. Inscenace je ze své podstaty filosofická, ohledává téma lidské moci skrze zvířecí metafory a zároveň se ptá, zda je v pořádku udržovat kult moci diktátora (velkého zvířete) i po jeho smrti. Zároveň by představení mělo být výrazně vizuální a nezahlcené mluvením, což by mohlo zaujmout i mladší publikum, které v současnosti konzumuje především vizuální obsah.

Můžeš prozradit něco k výtvarnému řešení a představit svoje kolegyně v týmu?

Podobu scény má na starosti Berta Doubková, letos divadelní kritikou oceněná tvůrkyně, která se primárně zabývá objektovým a loutkovým divadlem. Právě s Bertou jsme dělaly scénické čtení na Malé scéně, a teď se vracíme s plnohodnotnou inscenací. Prostor, který z blackboxu vytváříme, by měl být abstraktní, vrstevnatý a proměnlivý. Základním principem jsou tři zavěšené voály, které by měly být propustné, což znamená, že velkým dílem scénografie bude i light design námi přizvaného Vojtěcha Tomáška. V textu inscenace se často mluví o kůži (srsti) a jejím vycpávání, proto jsme zvolily jako základ scénografie látku, zároveň jde o prostor zázvěti. Mrtvý diktátor, který čeká, co bude po jeho

smrti. Prostor je tedy laděn do průsvitně bílé, k čemuž jsou kontrastně koncipovány kostýmy Ellen Pávkové. Skrze jednotlivé modely se snažíme zachytit vývoj postav, například manželka je nejdřív kořistí a pak pečovatelkou. Diktátor má své vnitřní zvíře, které si celý život pěstoval, a my jej zviditelnujeme skrze stejnou barvu kostýmu Josefa Lásky a Jiřího Háby. To je aspoň drobný nástin toho, co diváci mohou čekat. Naše výtvarné řešení je minimalistické.

Jak si vybíráš tituly, témata pro svoji režijní práci? Jaká práce tě v nejbližší době čeká? A s kterým divadlem bys v budoucnu ještě ráda spolupracovala?

V příští sezóně budu dělat inscenaci, která se zabývá komunikací zvířat v divadle Husa na provázku, na což se moc těším. Mám ráda tamní herecký soubor a směřování divadla. Pak mě čeká dlouho plánované zkoušení v A studiu Rubín v Praze, kde budeme inscenovat poezii Marcely Mikuláškové. Ráda bych spolupracovala s divadlem, které by mi povolilo herecké a pěvecké hosty, neherce, zvířata, oheň, vodu a orchestr. To je můj ideální svět.

Vidíš, a já si vždycky říkala, že jsi taková skromná, tichá žena! Děkuji za rozhovor a přeji ti splnění i těch nejdivočejších režijních snů!
ANZH

UKÁZKA JEDNOHO Z KOSTÝMŮ DO HRY OD E. PÁVKOVÉ, FOTO P. ŠEDIVÝ

CIZINEC Davida Šiktance

D. ŠIKTANČ S P. BOROVCEM, BUDUCÍM MEURSALTEM A JEHO OTCEM
D. BOROVCEM PO PREMIÉRE OPOR SPOLEČNOSTI, 2018, FOTO J. SEJKORA

Druhou květnovou a zároveň poslední premiérou letošní divadelní sezóny bude inscenace s názvem **CIZINEC**, divadelní adaptace stejnojmenné novely Alberta Camuse.

S jejím autorem a režisérem **Davidem Šiktancem** jsme se při výběru titulu zaměřili především na středoškolské publikum a budoucí maturanty. Zároveň nás oba zaujalo téma určitého cizinectví v rámci společnosti, které může nějakým způsobem prožívat každý z nás, a v neposlední řadě také Camusův styl psaní a jeho humanistická filozofie, často nazývaná jako existencialistická. Úvahy nad Cizincem nás tak logicky dovedly k dalším Camusovým dílům, jako je především Mýtus o Sisyfovi, První člověk, ale i Úvahy o gilotině úzce související s problematikou trestu smrti.

Hlavní postavou Camusovy beletristické prvotiny z roku 1942 je obyčejný úředník, tichý a nenápadný Meursault, kterého na našem jevišti ztělesní **Petr Borovec**. Meursaultův život plyne v určitém stereotypu, dokud nedojde k zásadnímu zlomu – krátce po pohřbu své matky nešťastnou náhodou zabije člověka. V kafkovsky absurdním a beznadějném příběhu je nakonec odsouzen k trestu smrti. K rozsudku nevedou ani tak objektivní okolnosti vraždy, jako neschopnost hrdinu být okolní společností vnímán jako citlivý člověk, protože dostatečně neplakal na pohřbu své matky.

David Šiktanč spolu s existencialistou Albertem Camusem pojímá příběh „cizince“ Meursaulta jako působivou oslavu člověka, který odmítá lhát sobě

i okolí a čelí společenské představě, jak by se měl chovat a co by měl cítit, člověka, který dokáže zcela přijmout skutečnost a souhlasí s tím, že zemře pro pravdu, aniž by ji „těm druhým“ vnucoval.

Na inscenaci se nyní, když píšou tyto řádky, intenzivně pracuje především v dílnách a v týmu inscenátorů, zkoušet se zatím nezačalo. Jelikož premiéra v Městském divadle se uskuteční až poslední květnový den, na rozhovor s Davidem Šiktancem, v němž se dozvíte mnohé podrobnosti, se můžete těšit v červnovém čísle Divadelního zpravodaje. AnZH

↓ NÁVRHY SCÉNY DO CIZINCE OD J. KVÍČALOVÉ, FOTO P. ŠEDIVÝ

PREMIÉROVÉ MOMENTKY

Od 22. března máme v repertoáru Městského divadla hru **PROTOKOL** herce a dramatika **Tracyho Lettse**, jenž se na pardubických divadelních prknech objevuje poprvé. Jeho černou komedii ze zasedání zastupitelstva jednoho ospalého amerického maloměsta režisoval **Mikoláš Tyc**, jenž ve VCD už inscenoval Bílou nemoc a Rychlost dopadu sněhové vločky.

Premiérové diváky čekal absurdně komický pohled do zákulisí politických jednání, která se nesou ve stejném duchu, ať už stojíte na jakékoli straně Atlantského oceánu. Naši herci touto bohužel stále aktuálnější téměř detektivní hrou nastavují zcela jasně, ale ne příliš lichotivé zrcadlo. Poučíme se někdy?!

RaS

TOMÁŠ LNĚNIČKA JAKO ZASTUPITEL BLAKE, MARTIN MEJZLÍK V ROLI STAROSTY SUPERBY A DAGMAR NOVOTNÁ COBY ZASTUPITELKA INNESOVÁ

FOTO JIŘÍ SEJKORA

PŘEKLADATEL PAVEL DOMINIK, CHOREOGRAFKA ANNA KORBA VANACKÁ, SCÉNOGRAF MAREK CPIN A REŽISÉR HRY MIKOLÁŠ TYC NA ZÁVĚREČNÉ DĚKOVACĚ.

MARTIN MEJZLÍK S TOMÁŠEM LNĚNÍČKOU UŽ NA POPREMIÉROVÉM SPOLEČENSKÉM SETKÁNÍ VE FOYER.

RADOST PO PREMIÉRE NA TVÁŘÍCH JOSEFA PEJCHALA A ZDEŇKA RUMPÍKA.

SPOKOJENOST ČÍŠELA TAKÉ Z ELIŠKY JECHOVÉ A ALEXANDRA POSTLERA.

OSLAVU SI OČIVIDNĚ UŽÍVALI I PETRA JANEČKOVÁ S LADISLAVEM ŠPINEREM.

JÍŘÍHO HÁBU PŘIJELA NA PREMIÉRU PODPÓRIT HEREČKA HRADECKÉHO KLICPEROVA DIVADLA MARTINA CZYŽOVÁ. FOTO JIŘÍ SEJKORA

Obnova SEZÓNŇHO PŘEDPLATŇHO

Konečně je tu jaro a s ním nejen slunce a delší dny, ale také čas obnovování předplatného – tentokrát se jedná o **ABONMÁ NA SEZÓNŮ 2025/26** s cykly premiérového předplatného (P1 a P2), předplatného na veřejné generální zkoušky (VG), juniorského (J, L, S, Ž, K, M, N, R) a výběrového předplatného zvýhodňující studenty (V). Obnovu cenově zvýhodněných sezónních abonentek zahajujeme v pondělí 12. května.

Premiérovým a generálkovým abonentům budou místa rezervována do pátku 13. června. Juniorským předplatitelům a majitelům abonmá sk. V místa držíme do pátku 19. září. A až po těchto termínech a uzavření stávajících abonmá budou uvolněná místa poskytnuta novým zájemcům!

Připomínáme, že abonentky nemusíte obnovovat osobně v předprodeji, ale v rámci ušetření času je výhodnější využít možnosti **pořízení abonentek online** z pohodlí vašeho domova. „Po ukončení obnovy stávajících abonmá, tedy u premiérových a generálkových skupin od pondělí

16. června a u juniorských od pondělí 22. září, bude možné uvolněná místa i online zakoupit,“ upřesňuje vedoucí obchodního oddělení **Iva Králová**.

Při příležitosti zahájení obnovy divadelních permanentek rovněž upozorňujeme na **věrnostní program Fanda**, který zaregistrovaným abonentům poskytuje další zajímavé výhody, např. slevu 7 % na vstupenky či možnost zapojení do mimořádných akcí 1 + 1 vstupenka zdarma.

Vedle sezónních abonentních cyklů nabízíme i **KUPONOVÉ PŘEDPLATNÉ** s osmi kupony, které lze

vyměnit za osm vstupenek na představení dle vlastního výběru (nevztahuje se na premiéry, zadaná a plenérová představení a hry hostujících souborů). I v rámci tohoto abonmá získáte místa s výraznou slevou oproti jednotlivě kupovaným vstupenkám!

A zajímavé jistě mohou být také **DÁRKOVÉ POUKÁZKY** v hodnotě **350 nebo 800 Kč**. POUKÁZKU lze poslat vyzužit na nákup vstupenek na představení dle vlastní volby a časových možností nebo ji uplatnit při koupi knih, CD či dalších upomínkových předmětů nejen v předprodeji, ale i online na webu Východočeského divadla www.vcd.cz.

A nyní přejdeme k tomu nejdůležitějšímu – k **plánovaným titulům** příští divadelní sezóny, které vám na následujících stranách představí dramaturgyně **VCD Anna Zindulková Hlaváčková...** RaS

Dramaturgický plán sezóny 2025/26

Máj je nejen lásky čas, ale také období, kdy našim milým divákům každoročně odhalujeme dlouho a pečlivě připravovaný dramaturgický plán neboli seznam titulů, které budou mít premiéru v následující divadelní sezóně. I nadále zůstaneme věrní počtu sedmi premiér, jednu z nich uvedeme na Malé scéně ve dvoře a jednu na naší letní scéně pod hradem Kunětická hora. Věřím, že je na co se těšit, setkáme se s prací známých a osvědčených autorů a režisérů, ale také osobitých mladých tvůrců. Nabídneme klasiku v moderním hávu, muzikálovou i činoherní komedii, adaptaci filmu pro pamětníky, romantické drama i současnou hru věnující se aktuální společenské problematice. Ale pojďme se na to podívat pěkně po pořádku...

Novou divadelní sezónu zahájíme premiérou na Malé scéně, kde uvedeme černou komedii o malém tyranovi s názvem **BANG**. Jejím autorem je úspěšný německý dramatik **Marius von Mayenburg**, který s notnou dávkou černého humoru pokládá sobě i publiku současné palčivé otázky. Využívá

k tomu příběh malého tyрана Ralfa Banga, který se považuje za pána tvorstva. Co na tom, že je mu teprve pět let? Je manipulativní, sebestředný a neschopný přijímat jakoukoliv kritiku, kterou ale dokáže bravurně otočit ve svůj prospěch. Jeho vzestup je nevyhnutelný, je připraven porazit

všechny, kteří se mu postaví do cesty – rodiče, učitele, společenské problémy. Na režii tohoto titulu se už nyní pečlivě připravuje absolventka pražské DAMU **Gabriela Gabašová**, která u nás v této sezóně režiovala úspěšné scénické čtení hry Splnění jevišti v cyklu INprojekty.

K. JANDÁČKOVÁ, FOTO J. SEJKORA

E. GAŽOŇOVÁ, FOTO P. SEDIVÝ

Druhou podzimní premiérou bude adaptace světové dramatické klasiky **Antona Pavloviče Čechova** s názvem **VÁŇA**, kterou nastuduje režisérka **Kasha Jandáčková**. Čechovovy hry už více než 120 let přitahují pozornost inscenátorů po celém světě především díky plnokrevnosti svých skvěle napsaných postav, a tím i vynikajícími hereckými příležitostmi. Soňa, Váňa, Jelena, Astrov, a dokonce i Serebrjakov jsou vykreslení s takovým pochopením a citem, ale i potřebnou dávkou humoru a ironie, že se v nich poznáváme i dnes. Otázky, co nám brání v tom plnit si své sny, co je pravým smyslem lidského života v dnešním nestabilním světě nebo proč nedokážeme uniknout z kruhu věčné nespokojenosti, si s různou mírou naléhavosti klademe úplně stejně jako na konci předminulého století. Tyto paralely ještě podpoří adaptace Kasy Jandáčkové, která bude k divákům promlouvat současným jazykem.

Pomyslným dárkem k Vánočům by mohl být komediální muzikál **MLADÝ FRANKENSTEIN** z pera broadwayských autorů **Mela Brookse** a **Thomase Meehana** v režii jednoho z nejlepších českých muzikálových režisérů **Petra Gazdíka**.

Spolu s Frederickem Frankensteinem, vnukem neblaze proslulého vědce Dr. Victora von Frankensteinina, se ocitneme na transylvánském panství, které zdědil. Přestože mladý Frankenstein zastává jiné hodnoty a od bláznivých pokusů svého děda se celý život distancuje, geny se nakonec nezaprou. Mezi bizarní obyvatelé vesnice a jejího panství brzy zapadne – s věrným pomocníkem, hrbáčem Igorem a úchvatnou laboratorní asistentkou Ingou po boku se ujme rodinného podniku a přivede k životu stvoření, které může konkurovat nejbizarnějším výtvorům jeho dědečka. V tu chvíli začíná ta pravá hororová komedie, monstrem totiž z panství uteče a začne děsit své okolí.

Začátkem roku 2026 navážeme na dlouholetou vynikající spolupráci s režisérem **Radovanem Lipusem**, který pro naše divadlo připraví dobovou inscenaci romantické hry s názvem **FREDERICK**, jejímž autorem je populární dramatik **Éric-Emmanuel Schmitt**. Nenechte se zmást dříve zmíněným Frederickem Frankensteinem, tady půjde o úplně jiného Fredericka! Hlavní postavou této komediálně-dramatické ódy na divadlo a herectví je totiž →

P. GAZDÍK, FOTO J. FAUKNER

R. LIPUS, FOTO J. FAUKNER

hvězda a miláček francouzského publika 19. století Frédéric Lemaître – extravagantní bohém, hráč, svůdník i revolucionář. Dvěma jeho šatny se míhají ctitelky i milenky. Když se však ocitne tváří v tvář skutečné lásce, uvědomí si, že neunese její tíhu. „Život má pro mě cenu, jen když ho hraju,“ zní jeho odpověď. Hra o něm vzbuzuje obdiv, smích i dojetí a je poctou divadelním múzám.

Na jaře se mohou milovníci filmů pro pamětníky těšit z divadelní verze legendárního snímku **HOTEL MODRÁ HVĚZDA** scenáristy **Václava Wassermana** a režiséra **Martina Friče**. Divadelní adaptace a režie se chopí zkušený dramatik a znalec našeho souboru režisér **Petr Novotný**. Zná má zápletka filmové veselohry o chudém děvčeti, které zdědí omšelý hotýlek na kraji města a snaží se vzkrísit jeho zašlou slávu, přičemž si nečekaně najde i ženicha, se jen hemží bláznivými i romantickými situacemi. Divadelní podoba této komedie je šitá na tělo přímo našim hercům a je určená jak znalcům dávného filmu, tak divákům, kteří ho nikdy neviděli.

Komedie **KURÝR MÁ ZPOŽDĚNÍ**, kterou pro naše divadlo napsal známý slovenský dramatik **Viliam Klimáček**, není určena jen pro kurýry a pošťáky, ale pro všechny, kteří se rádi baví a nebojí se vysmát bizarním nástrahám života. Jan je kurýr a stará se o značně vyšinutou matku. Jednoho dne nepřijde ošetřovatelka a Jan musí rozvážet zásilky, a tak vezme máti s sebou. Tím začne sled komických i absurdních situací, které Janovi způsobí jak jeho matka, tak jeho podivní zákazníci. Tuto komedii ze současnosti nastuduje náš pravidelně hostující režisér **Filip Nuckolls** jako předposlední premiéru divadelní sezóny 2025/26.

Pravidelně jednou za dva roky uvádíme novou inscenaci na naší letní scéně pod hradem Kunětická hora. Najít režiséra, který by rád pracoval v plenéru, stejně jako objevit vhodnou hru, téma či příběh ke zpracování bývá někdy oříšek. Letos jsme ho s režisérkou **Jankou Ryšánek Schmiedtovou** rozlouskly a vypadla nám z něj k nohám **KYTICE**. Vybavila se vám nudná povinná četba? Tak na to rychle zapomeňte, sbírku balad **Karla Jaromíra Erbena** inspirovanou lidovými pověstmi se autorka a režisérka v jedné osobě rozhodla s pomocí hudební skladatelky **Vladivojny La Chia** zpracovat jako velkolepou hudebně vizuální podívanou. Představte si fantastní svět legend našich předků, kde láska, zrada, smrt a přírodní zákony i nadpřirozené síly splývají v jeden velký strhující příběh, umocněný neopakovatelnou atmosférou naší letní scény pod hradem Kunětická hora. AnZH

**BLIŽŠÍ INFORMACE
K PŘEDPLATNÉMU**
WWW.VCD.CZ/PREDPLATNE

S OCEŇENÝM ALEXANDREM POSTLEREM

A. POSTLER S.D. NOVOTNOU PO PREMIÉRE KDO SE BOJÍ BEATLES, FOTO: J. SEJKORA

Herec ALEXANDR POSTLER byl jedním z herců a hereček oceněných za významný přínos divadlu v rámci oslav 115. výročí otevření pardubického Městského divadla. A to je už důvod ke gratulaci i rozhovoru. Jednoho slunečného dne jsme si spolu sedli ke kávě a mátovému čaji a povídali si jen tak, o tom, co život přinesl i vzal, co máme rádi, o vzpomínkách na hezké věci, i o divadle. S Lexou jsme, troufám si říct, přátelé. Víme o sobě hodně, jsme si blízcí, rozumíme si někdy skoro beze slov, občas stačí naznačit a víme, co si myslíme. A smějeme se stejným věcem. Tady je záznam našeho, možná útržkového, povídání.

Lexo, jsi synem režiséra a herce Alexandra Postlera a herečky a hlasové poradkyně Jany Postlerové, tvoji sestrou byla nedávno zesnulá herečka Simona Postlerová. Herectví máš takřkajíc v genech. Sedával jsi jako dítě v herecké šatně nebo v zákulisí? Když jsem byl s mámou a jinými herečkami v šatně, byl to sváteční pocit. Atmosféra, vůně šminek nebo vůně pudru byla fascinující. Je to tak konkrétní... Pořád jsem chodil do rekvizitárny, možná odtud pramení to moje kamarádství s rekvizitářem Láďou Chmelářem. Zajímaly mě tam fajfky, tabatěrky, staré lampy, telefony. Chodil jsem se dívat a osahávat je, až jsem tím šťval starého rekvizitáře.

Ale ty máš pořád vztah ke starým věcem, nejen starozitnostem, ale i k věcem sešlých časem.

Ano, máš pravdu, asi tam to pramení. Staré věci mají duši. Nemám rád nové věci, ani nábytek ne.

A co na to tvoje žena Markéta?

No, zvykla si... Ale věkem jsem se už naučil některé věci vyhozovat, sice mi to jde těžko, ale vyhazuji. Režisér Petr Novotný mi jednou řekl: „Lexi, když někdy věci vyhodíš, tak se osvobodíš a je ti líp.“ Pamatuji na tu radu a snažím se to dělat.

Jaká je tvoje první intenzivní vzpomínka na divadlo?

Moje první vzpomínka je asi z roku

1968–9, když jsem účinkoval v Divadle Petra Bezruče ve hře Fanfán Tulipán. V hlavní roli s Janem Filipem, můj otec hrál jeho kamaráda Gastona Fenarda. Shodou okolností jsem pak hrál stejnou roli po boku Milana Němce coby Fanfána (V REŽII PETRA SVOJITKY, PREMIÉRA 10. 6. 1999 – POZN. RED.). V Ostravě to inscenoval Saša Lichý, otec dnes už zesnulého herce Norberta Lichého. Já jsem se alternoval v dětské roli s dcerou Jana Filipa Alicí. Prostě jednou přichází na jeviště holka a jednou kluk... A pak jsem ještě hrál Viléma, Barunčina bratra v Babičce, také v režii Saši Lichého. Byl v tom obsazený i Tomáš Töpfer, se kterým jsme se spřátelili a máme to na celý život. →

A pamatuješ si z dětství něco jako divák?

Jistěže jsem tam byl i jako divák, ale nijak zvlášť jsem to asi nevnímal. To moje sestra Simona, když viděla představení, ve kterém hrála naše matka hampejznicí, tak z toho byla velmi nešťastná. Bylo to něco z veršů Françoise Villona...

Čím jsi chtěl být, když ti bylo dvanáct?

Strojvedoucím. Mám moc rád vlaky, opravdu, všechno, co s nimi souvisí. A shodou okolností jsem namluvil i ta hlášení pro České dráhy. (NA VĚTŠINĚ NÁDRAŽÍ JE SLYŠET LEXŮV HLAS, KDYŽ DRÁHY COKOLIV OZNAMUJÍ CESTUJÍCÍM – POZN. RED.) Byla to taková chlapecko-dětská touha. Později se mi líbilo být zvěrolékařem nebo dětským lékařem, ale na to bych asi neměl kapacitu. Hercem jsem se stal ani ne z nějaké touhy, jenom jsem si nedovedl představit, že bych dělal něco jiného. Rodiče byli herci, tak to bylo jaksi automatické.

V patnácti jsi začal studovat na ostravské Janáčkově konzervatoři. Absolvoval a stal se hercem. Nikdy jsi nelitoval?

Ne... no, někdy... možná jsou chvíle, ale v zásadě ne.

Sestra také vyrůstala v divadle, byla její životní dráha zpečetěna stejným způsobem?

Chtěla jít na operní zpěv, moc hezky zpívala. Tam ji nevzali, na konzervatoři herectví neotevírali, tak šla na gymnázium a poté na DAMU.

Měl jsi pocit, že byste někdy soutěžili?

Ne, nikdy!

Ale nehráli jste spolu?

Ne, jenom jsme spolu na jevišti, když jsem ji uváděl jako hosta na GRAND Festivalu smíchu.

Jaké byly tvoje herecké začátky?

Byl jsem vnitřně plachej. (SMÍCH)

Začínal jsem v Českém Těšíně. Po dvou letech jsem odešel do Opavy, kde byl táta šéfem. Přišel rok 1989, s ním revoluce, a to se v souboru neděly zrovna hezké věci, kulantně řečeno... A k tomu mládí nevybouřené, tak jsem se vrátil do Těšína. V Opavě se v rámci revolučního kvasu některé lidské charaktery tak profillovaly, že jsem tam už nechtěl zůstat.

Na které role z těchto let rád vzpomínáš?

Jedna taková je z Těšína a dostal jsem ji jako druhý. Ale to je běžné i u hvězd, že to měl hrát někdo a pak to hrála jiná hvězda a už to nikdy nikdo nezpochybňoval... (SMÍCH) Režisér Karol Suszka se nepohodl s jedním kolegou, když se začaly zkoušet Bosé nohy v parku. Sice jsem nebyl ideální typově, ale to nevadilo. Převzal jsem roli a myslím, že to i dobře dopadlo. Pan režisér mě měl rád hlavně lidsky, což je pro mě u divadla to podstatné – když je mezi hercem a režisérem dobrý vztah. Lépe se pak plní všechny připomínky a člověk se nezlobí, sama se potlačuje ta mužsko-herecká ješitnost. Právě Suszka mi říkal: „Lexo, křičíš, takže nevíš. Herec, který křičí na jevišti, neví.“ Je to velká pravda. Hlavní ženskou roli hrála Ivana Wojtylová, moc dobrá herečka, celoživotní kamarádka, a bylo to skvělé partnerství. A pak mladý farář v Noci pastýřů v Opavě – prý mi to sedlo i fyziognomicky. Režiroval to můj táta. Je to pěkná hra, a zrovna ta moje postava ukazuje, že i mezi faráři může být rozkol v pohledu na svět a na církevní i světské záležitosti.

Dělal jsi s tátou rád?

Byl jsem s ním rád. Byl dobrý herec a jako režisér dokázal herci poradit jak na to z té herecké stránky.

Radil ti i v jiných rolích, když tě pozoroval?

Jo, ale věděl, že divadlo je běh na dlouhou trať a něco musí žít svým vlastním životem.

V ROLI CLAUDIA V KOMEDII PAN KAPLAN MÁ TŘEDU RÁD. FOTO P. ŠEDIVÝ

Četla jsem, že jako divák máš raději věci na přemýšlení. Je to tak pořád?

S věkem se to změnilo, líbí se mi prostě všechno. Svět je rozmanitý a jedno doplňuje druhé – sranda a vážno a vážno sranda. Takový je život.

Lexo, ví se o tobě, že jsi kočiččí táta. Říká se, že člověk žije u kočky, ne kočka u něj. Takže u kolika koček teď zrovna s manželkou bydlíte?

Momentálně máme Tutínka a Punťička. A jenom pro zopakování, jak začal ten vztah ke kočkám – táta měl v dětství kočky, a když se s mojí mámou jako mladí vraceli nad ránem z nějakého flámu, našli koťátko, siamského kocourka, a měli jsme ho dvacet pět let. Chodil na toaletu jako lidi. Je to láska na celý život. „Stáváš se navždy zodpovědným za to, co jsi k sobě připoutal“ – tak nějak to říká Antoine de Saint-Exupéry. Doma rád spím s kočkami. Třeba si lehnu a čekám, až si přijde ke mně lehnout některý kocourek. S kočkou je to prostě nějak lepší. (SMÍCH)

A tvoje žena Markéta na to přistoupila...

Má je strašně moc ráda. Už jako dítě chtěla mít kočičku, ale nikdy ji neměla, tak si to teď užívá.

Vím o ní, že je tvůj vděčný divák, chodí na premiéry a myslím si, že na jevišti tě má moc ráda. Ty jsi také její věrný posluchač, že?

(MARKÉTA HRAJE NA HOBOJ VE FILHARMONII HRADEC KRÁLOVÉ A UČÍ NA PARDUBICKÉ KONZERVATOŘI – POZN. RED.)

Jsem. Ano, někdy zajdu i na koncert, ale mnohem raději poslouchám, když cvičí. Ona si myslí, že mě to obtěžuje, ale to rozhodně ne, mám to naopak moc rád. Možná se tím vracím do mládí na konzervatoř. Když jsem tam začal chodit, tak na mě tak zvláštně působilo, že někam patřím. Když jsem šel kolem budovy a z každého okna se linul jiný nástroj, byla to příjemná záležitost. Táhle se tróubí, táhle se hraje na harfu, ze sklepa se ozývá dunění bicích...

Máš vyhraněný hudební vkus? Co moderní vážná hudba?

Moje žena mě učí mít jí rád. Díky ní jsem našel schopnost hudbu vnímat. A jinak jsem tak trochu „depešák“. No, takový ten v penzijním věku... (SMÍCH)

Kolik let jsi v pardubickém divadle?

Tricet let. Ať je to, jak chce, odevzdal jsem tomuto divadlu třicet let.

Do kterých rolí by ses rád vrátil, kdyby to šlo?

Rád bych se vrátil do všech, ale to nejde. Herec někdy přemýšlí, co by udělal jinak... Možná je tady jedna hra – Zojčin byt. Režiroval to Janusz Klimsza a byla tam moc fajn „Klimšova atmosféra“. Zpětně se mi zdá, že jsem některé věci nedocenil. Třeba by to člověk dnes hrál jinak, kdo ví... Blbce k večeri s Martinem Mejzlíkem jsem měl moc rád. S Filipem Nuckollsem Až ustane dešť. A Kalifornskou mlhu, kde jsme partnerili s Martinkou Sikorovou. Tam jsem prostě věděl, co hraju. Taky hodně vzpomínám na Racka v režii Zdeňka Duška. Možná je to jedna z nejlepších her na světě. A byla to inscenace, kde jsme byli výborní všichni.

Jaký je tvůj ideální den?

Když můžu řídit práce na chalupě, když mi sousedi přijdou pomoci.

Já jsem strašně nešikovný a vždycy koukám, jak jsou někteří zruční. Krásně si můžu režirovat opravy. A večer pivo. Mám rád, když je něco dobrého na stole, když je dobrá nálada s fajn lidmi, to si užívám.

Jsi ambiciózní?

Říkám, že ne, ale vlastně ano. (SMÍCH)

Je něco nesplněného, po čem toužíš?

To jsou spíš smutné věci. Dát si poslední dialog s lidmi, kteří odešli. A není to jenom sestra a otec. Je jich víc. Jenže život běží, jak běží.

Bavili jste se se sestrou o divadle?

Moc ne. Sestra byla velmi dobrá herečka, měl jsem ji rád na jevišti. Takových je sice spousta, ale ona měla ještě něco navíc z vesmíru, od Boha, nevím... Měla jistou přirozenost a ještě něco... Ano, na divadle by měl být herec přirozený, ale herec Honza Filip říkal: „Bud' přirozený a nikdo si tě nevšimne.“ Herecká přirozenost je vlastně svým způsobem nepřirozenost...

Lexo, děkuji za rozhovor a přeji ti ještě hodně pěkných divadelních zážitků, ať už v roli diváka, či při práci s inspirativními režiséry, se kterými si lidsky porozumíš.

JaU

A. POSTLER PŘI PŘEBÍRÁNÍ OCENĚNÍ Z RUKOU ŘEDITELE DIVADLA P. DOHNALÁ, FOTO J. SEJKORA

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

V archivu Východočeského divadla jsme tentokrát sáhli po složce s inscenací **FRANK V.** z roku 1995, od jejíž premiéry uplyne 20. května přesně třicet let. Vrcholné dílo švýcarského dramatika, prozaika a esejeisty **Friedricha Dürrenmatta** (1921–1990) na pardubické divadelní prkna přenesl režisér **Jiří Seydler**.

Frank V. bývá díky původnímu podtitulu *Opera o jedné soukromé bance* přirovnáván k Brechtově Žebrácké opeře. Tato verze má ale podtitul *Komedie soukromé banky*. „*Pojednává o slabošské vládě jednoho ředitele nad soukromou bankou, o jeho smrti a o převzetí obchodu synem. Je to příběh kolektivu. Metodou této soukromé banky je gangsterství, pochází ještě ze starých dobrých časů a je jaksí nuceně převzata. Špatné dědictví se protlouká dál, gaunerství otců si vynucují gaunerství synů,*“ charakterizoval svou hru samotný Dürrenmatt.

Jen pro zajímavost, Frank V. byl v Pardubicích poprvé uveden před šedesáti lety, konkrétně 6. března 1965, a v jeho obsazení figurovali i Josef Somr či Pavel Landovský.

RaS

PETR DOHNAL (FRANK V.), MICHAL PRZEBINDA (PERSONÁLNÍ ŠÉF EGLI), JIŘÍ KALUŽNÝ (PÁULI NEUKOMM) A ZDENĚK RUMPÍK (POKLADNÍK SCHMALZ)

LÍDA VLÁŠKOVÁ (OTTILIE, ŽENA FRANKA V.) A PETR DOHNAL

JIŘÍ KALUŽNÝ, ŠÁRKA BRÁZDOVÁ (FRANZISKA, DCERA FRANKA V.) A MAREK MALÝ (HERBERT, SYN FRANKA V.)

MARTIN SOCHOR (ČIŠNÍK MOSER), ROMANA CHVALOVÁ (HOTELIÉRKA STREULOVÁ) A MICHAL PRZEBINDA
FOTO KAREL MEISTER

BEDŘICH NOVOTNÝ

VÝSTAVA
VE FOYER

Premiéru Cizince v sobotu 31. května doprovodí vernisáž výstavy malíře Bedřicha Novotného, jehož obrazy návštěvníci divadelní galerie uvidí po dlouhých patnácti letech.

BEDŘICH NOVOTNÝ (1. července 1935 – 10. listopadu 2012) žil a tvořil v Pardubicích. Vyučil se lakýrníkem-písmomalířem. Jeho spolužákem byl František Kyncil (jeden z nejvýznamnějších českých konstruktivistů), s nímž posléze odešel do Prahy, kde v letech 1953–1957 navštěvoval Vyšší uměleckoprůmyslovou školu (společně s Alvou Hajnem, Josefem Procházkou či Jiřím Lacinou). V letech 1957–1958 studoval na Akademii výtvarných umění v ateliéru Vlastimila Rady, školu však po roce opustil – „*musel by se podvolit zavedeným výtvarným kánonům, které se však zcela rozcházel s jeho představami o budoucí tvorbě*“.

V roce 1958 se vrací do Pardubic. Zde společně s přáteli, většinou spolužáky ze studií, jimž se dnes říká Starý psi, založili uměleckou Sekci mladých, opravili prostor Za pasáží a začali zde pořádat výstavy. Ovšem jen do roku 1962, kdy připravili výstavu protiválečných kreseb surrealistky Toyen, jež byla zakázána, a provoz slibně se rozvíjející galerie už nebyl obnoven.

První výstavu měl společně s Jiřím Lacinou v roce 1959 v pardubické výstavní síni ČFVU Dílo. V roce 1967 se spolu s Františkem Kynclem zúčastnil plenéru v polském Koszalinu. Po roce 1968 se uchýlil do jakési vnitřní emigrace. Situace se radikálně změnila až v roce 1989, kdy se znovu a častěji dostává do

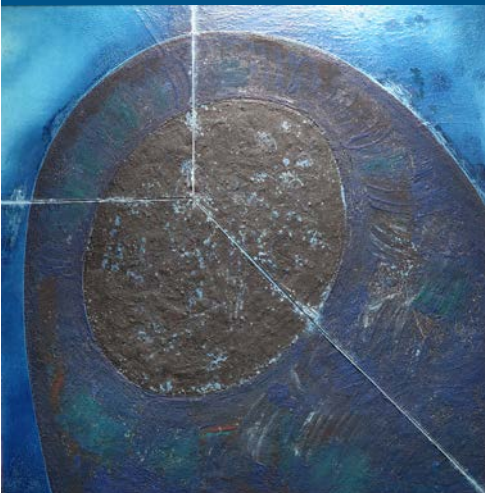
galerií (připomeňme velkou samostatnou výstavu na zámku v Litomyšli v roce 2005 nebo obsáhlou společnou výstavu Starých psů v pardubické staré reále v roce 2002).

Tvorbu Bedřicha Novotného asi nejlépe charakterizují slova jeho kamaráda, básníka **Miloše Vodičky**: „*Bedřich Novotný byl ve svých malířských začátcích okouzlen lidskou postavou, dynamickým pohybem těla, který dokázal namalovat s překvapivou čistotou výrazu. Začátkem 60. let však postupně figurální malbu opouští. Abstraktní malba se sama přihlásila o nový materiál. Novotný experimentuje nejprve s voskem, později používá moderní kombinované techniky. Výsledkem je pro něj neustrnulý pevný tvar, struktura, na kterou má pozorovatel chuť si sáhnout. Cítíme před obrazem přítomnost malířových rukou, energické gesto, kterým volá a nanáší barvu. Struktura je z řádu věcí, které nás obklopují, jako bychom ji předem sami znali. Okouzlení materiálem a ten nejdůvěrnější styk s ním jsou pro Bedřicha Novotného typické.*“

Jeho nejpozdější díla (obrazy a monotypy) se vyznačují geometrickou abstrakcí, barevnými strukturami na barevných pozadích, čímž se hlásil k odkazu významných konstruktivistů 20. století (Kandinskij, Mondrian).

Výstava je prodejn!

RaS

LAIK SE LOUČÍ SE STRACHEM

Mladé divadelní studio LAIK působící při Východočeském divadle se v květnu rozloučí s autorskou inscenací **PŘESTUPNÍ STANICE: STRACH**, kterou se staršími členy souboru nastudoval vedoucí studia Zdeněk Rumpík. Derniéra se uskuteční v pátek 9. května od 18 hodin v Městském divadle.

Hra diváky zavádí do prostředí soukromé psychiatrické kliniky, kde se setkávají čtyři pacienti, kteří se potýkají s různými psychickými problémy. Lea je zde kvůli anorexii, Ester trpí sklony k sebepoškození a Filip se zde léčí ze závislosti na drogách a s tím spojených depresí. Záhadným případem je Nina, u které se zdá, že jí nic netrápí, ale je to skutečně tak? Všem se snaží pomoci psychiatr Jakub, který však také skrývá svá bolavá tajemství, přesto se díky svým zkušenostem pokouší těmto čtyřem pacientům pomoci postavit se trápení čelem a vrátit se zpět do reality.

Inszenace se setkala s velmi kladnou odezvou u školního publika. Po každém představení probíhala beseda s psychologkou **Andreou Šmejdovou**, mladí diváci s ní mohli diskutovat o nastíněných tématech, případně se jí na spoustu

věcí zeptat. „*Jedna mladá divačka, která si procházela podobnými problémy jako postavy z naší hry, vyprávěla, že ač bylo zvláštní vidět na jevišti něco, co se jí děje v reálném životě, uvědomila si, že v tom není sama a že se za svá trápení nemusí stydět. V tu chvíli si řeknete, že tahle divadelní práce má opravdu smysl. Přestupní stanice: Strach je především o komunikaci, o tom, že se nemusíme bát o svých těžkostech a pocitech mluvit,*“ říká **Adéla Černá** ztvárňující Leu.

Klára Danielová, která hraje Ester, přidává svůj postřeh: „*Přestupní stanice: Strach pro mě nebyla jen divadelní hra, ale silná zkušenost, která mi ukázala, jak důležité je o těchto závažných tématech mluvit. Jde o inscenaci s aktuálními problémy, kterou by měli vidět jak teenageři, tak jejich rodiče, aby si mladí lidé*

uvědomili, kam až to může vést, když se uzavřou do sebe, a rodiče zase pochopili, jaké následky může mít to, když svým dětem dostatečně nenaslouchají. Nejvíc mě ale zasáhla odezva od diváků, hlavně od těch, kteří byli ochotní se s námi podělit o své vlastní příběhy. Bylo obdivuhodné, že se někteří díky tomuto představení odhodlali o svých problémech mluvit a vyhledat pomoc. I když byl obsah hry smutný, budu na ni vždycky vzpomínat s hrdoostí – protože jsme vytvořili něco, co mělo smysl, co pomohlo alespoň pár dětem otevřít se a nebát se říct si o pomoc. Jsem vděčná, že jsem toho mohla být součástí.“

Přestupní stanici: Strach tedy již brzy čeká derniéra. Přijďte se i vy rozloučit se skutečně silným příběhem v podání mladých hereckých talentů!

KrP

PŘESTUPNÍ STANICE: STRACH, FOTO J. SEJKORA

Během výroby využíváme energii z obnovitelných zdrojů.

Výběr z více než 30 modelů zastřešení pro bazény a vířivé vany.

PERGOLY

CARPORTY A SOLÁRNÍ ZASTŘEŠENÍ

- VÝROBA NA MÍRU
- KRÁTKÉ DODACÍ TERMÍNY
- DLOUHÉ ZÁRUČNÍ PODMÍNKY
- PORADENSTVÍ ZDARMA
- DESIGNOVÉ HLINÍKOVÉ KONSTRUKCE

ALUKOV a.s., výroba a showroom
Orel 18, 538 21 Slatiňany
Mobil: +420 603 565 510
www.alukov.cz ■ www.alukov-solar.com

Alukov
WORLDWIDE

SPECIALISTÉ NA ZASTŘEŠENÍ...

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 🌐 WWW.VCD.CZ
📘 FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚDĚLÍ–ÚTERÝ 10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00
PÁTEK ZAVŘENO
☎ 466 616 432 / 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LUDMILA KONVALINOVÁ
☎ 724 142 828
ŠTĚPÁN FROŠ ☎ 725 986 767
✉ OBCHOD@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 15:00–17:00
☎ 466 616 423 / 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 602 528 752
PONĚDĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00
PÁTEK 11:00–00:00
SOBOTA 16:00–00:00
NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP OPATOVICKÁ
ENERGIE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

JHV

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

NADACE
LENKY A ROMANA
SMIDBERSKÝCH

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERA

Alukov[®]
DOTVÁRIME DOMOV...

PARTNEŘI VČD

ComArr

BARTH

HAK

VCS
LEADER GROUP COMPANY

**DOSTIHOVÝ
SPOLEK**

era

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

deník

Pardubice
Český rozhlas

TV

KFS
Radio

BEAT
radio

Country
radio

88.0

BUSTV
ZABŔANĚNÍ CESTOVÁNÍ

**PARDUBICE
ŽIVĚ**

Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

DIVADELNÍ ZPRAVOUJ K VĚTEN 2025 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: R. ŽÁK A J. PEJCHAL, PROTOKOL, FOTO P. ŠEDIVÝ